

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10096/2023
19.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Мирјане Андријашевић, Татјане Матковић Стефановић и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, чији је заступник Војно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 579/20 од 16.09.2022. године, у седници одржаној 19. октобра 2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 579/20 од 16.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 579/20 од 16.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 47П 17568/17 од 19.09.2019. године, у ставу првом изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете, и то претрпљених душевних болова због умањења животне активности, исплати износ од 250.000,00 динара са законском затезном каматом од 19.09.2019. године до исплате. У ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев у делу да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете, и то претрпљених душевних болова због умањења животне активности, исплати још 50.000,00 динара, као разлику између 300.000,00 динара и досуђеног износа од 250.000,00 динара са законском затезном каматом од 19.09.2019. године до исплате, као неоснован. У ставу трећем изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 102.000,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 579/20 од 16.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке, те је одбијен као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 10/23, у даљем тексту ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе, Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Насупрот томе, побијаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено о захтеву за накнаду нематеријалне штете настале као последица психичке трауме доживљене приликом вршења војне службе у рату на простору Косова и Метохије за време НАТО бомбардовања у периоду од 24.03.1999. године до 22.06.1999. године, која је свој коначни облик у психичком поремећају у форми посттрауматског неуропског анксиозног паничног и посттрауматског стресног поремећаја добила током 2010. године, услед чега тужба поднета 13.11.2012. године није поднета по протеклу рока из члана 376. Закона о облигационим односима. Из одлука ревизијског суда које је тужена доставила уз ревизију не произлази закључак о различитом одлучивању у истој или битно истој чињеничној и правној ситуацији. Не произлази зато што су одлуке на које се ревизија позива донете на темељу другачијих утврђења о настанку коначног облика болести, односно прерастању из акутног у хронично стање од чињеничног стања у овој парници. Правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђене чињенице када је по медицинским стандардима обољење добило свој коначни облик, па се не ради о различитом поступању судова у споровима из истог чињеничног и правног основа. Тужена у ревизији указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није правно релевантан разлог за изјављивање ревизије из одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Стога је, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете је поднета 13.11.2012. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 250.000,00 динара, што је противвредност 2.229,35 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић